

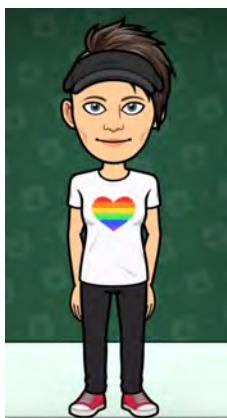
GRADIENT 2023

PODZIM

CREATIVE HILL COLLEGE

BEZ NICH BY TO NEŠLO...

Barbora Ilčíková

David Sluka

Lukáš Novák

Tereza Valíková

Michaela Ptáčková

Radovan Pilch

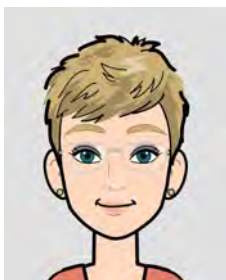
Jaroslava Krmela Vacková

Bohumil Navrátil

Tomáš Bártek

Zuzana Teličková

Jakub Doležel

Markéta Skokánková

OBSAH

DOD pozvánky	03
Hickův zákon, memes	04
Den kaše	05
Povídka	06
Designblok v Praze	07
Angličtina či čeština?	08
Soutěž Czech Nature Photo	09
Co je brazilské jiu-jitsu?	10
Jak mluvit s lidmi, když... ..	11
Rjúči Sakamoto-1996 recenze	12
Návrhy knižní obálky	13
Baldur's Gate 3-recenze bez spoilerů	15
Odpad? More like NOodpad!	17
Maturitní četba aneb proč nečíst jen textovky ...	19
Knihy a seberozvoj	20
In the Long Run	21
Putování za sochami Davida Černého	23
Gradient návrhy 3.B	26

DOD POZVÁNKY

Michaela Matyášová

Ria Cardová

Zuzana Šuranská

26

Izabela Bečková

Klára Nedbalová

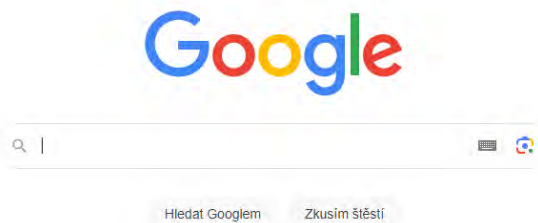
Terezie Hudečková

PSYCHO KOUTEK: HICKŮV ZÁKON / HICK'S LAW

Hickův zákon patří mezi jedny z základních principů designu UX. Zákon je pojmenován po William Edmund Hick a Ray Hyman, kteří s touto tezí přišli. Zákon, který popisují, zní: "čas, který trvá k rozhodnutí, se zvyšuje s mírou možných odpovědí a jejich náročností."

Představte si, že si jdete koupit zmrzlinu. Pokud máte na výběr z dvaceti možností, **vaše volba se o jistou míru času prodlouží**. Naopak když si můžete vybrat pouze ze dvou druhů, není příliš co řešit - vezmu si buď vanilkovou, nebo čokoládovou.

Jeden z krásných příkladů v praxi UX může být hlavní stránka Googlu.

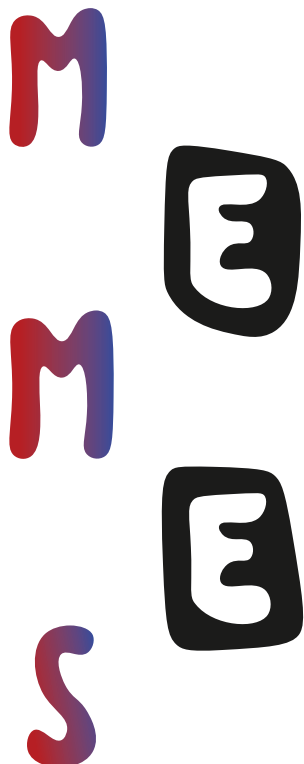
Jednoduché rozhraní zajišťuje pouze možnost vyhledávání a nic víc. Každý intuitivně ví, co má dělat.

Pokud potřebujete nutně vytvořit dlouhý seznam možností a nemáte prostor jej zjednodušit, důležitá je systematicklost a intuitivní navigace. Rozhraní se tak stane uživatelsky přívětivějším.

Hickův zákon je něco, co by měl každý správný designer znát.

Jedná se pouze o zlomek z mnoha „pravidel“ designu, i přesto patří mezi ty nejdůležitější.

Jakub Doležel

Jakub Doležel

DEN KAŠE

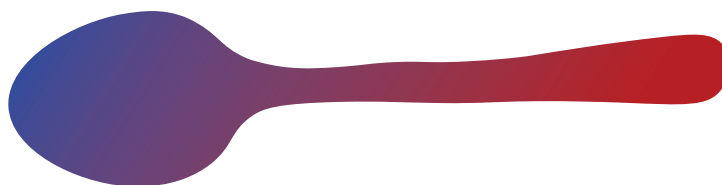
Už v půl deváté ráno se ve sborovně žhavily dvě archaické plotýnky, celé nedočkávané, až budou moci jako každý podzim přispět svým dílem ke globálnímu dobrému skutku. Poskytnou své teplo k uvaření desítek porcí ovesné kaše pro všechny kreativce naší školy čekající nedočkávané v učebnách, kabinetech a kancelářích.

Ani oni nechtějí zůstat za plotýnkami pozadu. Dají si zdravou a chutnou svačinku, přispějí sumou, bez které se rozhodli obejít, a další **děti v Malawi, Zimbabwe nebo třeba na Haiti můžou vyrazit do školy**, kde je kromě učení čeká pořádné teplé jídlo. Doma takovou vymoženost nemají, tak je jejich motivace k několikahodinovému soustředění na výuku opravdu veliká. A vůbec jim nevadí, že jejich „škola“ je často jen kus trávníku pod stromem. O kus dál už se vaří voňavá, hustá kaše obohacená o vitamíny, mámy, tety i babičky v zástěrách se střídají v míchání a na hrubě opracovanou lavici vyrovnávají pestrobarevné hrnky.

Na filmovce ve Zlíně mezitím tým energických středoškoláků v modrých tričkách zdobí misky s českou verzí kaše. Jejich angličtinářka, dobrovolnice **Mary's Meals**, zuřivě míchá vařečkou. Plotýnky se sice snaží, ale jsou mnohem pomalejší, než by si přála. To se o studentech říct nedá – už zase jsou zpátky z výpravy do jednoho z pater školy s prázdným podnosem a požadují další misky. Dekoratéři nestíhají sypat hromádky kaše sušeným ovocem a semínky, jejich představa o dokonale ozdobených mističkách vzala dávno za své.

Nalít, posypat, naskládat, přidat lžičku, expedovat. Tak to jde celé dvě vyučovací hodiny.

DEN KAŠE

Na konci akce sborovna připomíná spíš improvizovanou kuchyň na dětském táboře než spořádanou místnost pro vážné rokování učitelů. Jindy prázdná deska stolu je pokrytá zrníčky cukru, zatoulanými ovesnými vločkami, slunečnicovými semínky a špinavým nádobím, které se kupí ve vratké hromadě také po obou stranách dřezu. **Utěrky by se daly ždímat**, a přesto ještě zbývá umýt a utřít poslední várku misek půjčených z jídelny a vrátit je s díky ochotné paní kuchařce. Pečlivě je umyla a přichystala na dnešní den. Také díky ní se Den kaše na CHC opět vydařil. A díky holkám na sekretariátu. A panu školníkovi a správci školy. A všem učitelům. A všem žákům. A především díky paní ředitelce, která celou věc od počátku horlivě podporuje.

A víte, kolik dětí bude moci celý jeden školní rok vstřebávat nejen živiny z jídel Mary's Meals, ale i vědomosti jen díky tomu, že se na filmové škole ve Zlíně rozhodli uvařit a sníst malou svačinku?

Letos je to 21 žáčků. Creative Hill College zajistila svými dobrovolnickými akcemi vzdělání a jídlo již pro 305 dětí a každý rok přibývají další.

Děkujeme!

Mgr. Zuzana Teličková

POVÍDKA

šiml jsem si, jak mi voda ze sprchy prší do dlaně.

Naplnilo to mou mysl myšlenkami. Ty byly organizované, seřazené do různých sekcí a přicházely v určitém pořadí. V pořadí, které z dálky připomínalo rozpad, tříštění skla.

Moje oči opět začaly přijímat signál z okolního prostředí. Sledovaly padající vodu, ale tentokrát to působilo jinak. Skoro jakoby to mozek nedokázal zpracovat. A jakoby v tranzu pouze visel někde ve vzduchu. Prázdný. Ale klidný.

V tom na mě dolehl ten pocit rozpadu. Ten pocit, že už vám skutečně nic nezbylo. Sedl jsem si na zem s pokrčenýma nohama čelem ke zdi. Hlavu jsem si položil na kolena a ruce jsem obemknul kolem nohou. Kapky pomyslného deště mi padaly přímo na hlavu. Ponořil jsem se zpět do svého světa snů.

Slyšel jsem řev. Jako by na mě křičeli všichni lidé světa. Jako kdybych stál uprostřed náměstí a oni všichni na mě křičeli. Všichni po mě jen tak křičeli. Cítil jsem se, jako kdyby z mého těla odcházely emoce. Jako kdyby už na ničem nezáleželo. Jako kdyby už nikdy nemělo na ničem záležet. Ani nezáleželo. Nezáleželo na tom. Prostě to tak bylo.

Lehl jsem si na zem. Zastavil jsem vodu.

Najednou se po celé místnosti rozprostřelo hluboké vzduchem nesené ticho. Klid. Prázdnota. Uvolnění.

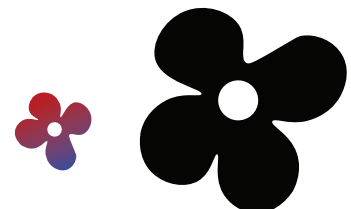
Působilo to skoro tak, jako sledovat stékání potůčků krve po ruce dolů až ke konečkům prstů. Tak vyrovnaně. Tak klidně.

Na mé tváři se zformoval široký úsměv.

anonym

DESIGNBLOK V PRAZE

ANGLIČTINA ČI ČEŠTINA?

utoriály, články, různé video eseje, knihy, slavné filmy, seriály a mnoho dalšího.

Co mají společného? Jsou převážně v angličtině. I proto máme v dnešní době spojenou kvalitnější tvorbu s tou zahraniční, a i přesto, že existuje spousta kvalitní české tvorby, té zahraniční je zkrátka více.

And that's why I decided to explore why some people prefer which language and I'll try to describe the two extremes I discovered on my journey.

1) „Neumím ani slovo anglicky.“

There are many reasons why to get better in English. And they're really convincing.

For example, studies have shown a correlation between better English and higher income, more job offers, higher probability of employment etc.

The ability to speak English relates to better life nowadays. And there's no better way to learn it than reading books, writing, or discussing some topic with your friends in English.

“Angličtina je podle mě nepostradatelná a tento trend bude růst, stala se z ní lingua franca, která nám umožňuje dorozumět se napříč celým světem a získat velmi cenné informace (zejména odborné), které v češtině třeba ani neexistují. Zatím se mi zdá, že pro Čecha je čeština stále ještě důležitější než angličtina. Co přinese budoucnost, to uvidíme v dalších generacích...” - Mgr. Zuzana Teličková

2) „Proč bych měl umět česky?“

Tady je to méně očividné, takže mi budete muset věřit.

Jazyk je především k tomu, abychom se na něčem dokázali domluvit [a ne, jen něco říct (ohledně tohoto tématu článek na creativnipsani.cz již brzy)], a proto je důležité neustále rozvíjet náš mateřský jazyk k porozumění nejen nás samotných, ale i těch okolo nás.

Mateřský jazyk stále určuje způsob, jakým myslíme a kdo jsme. Dělá nás unikátními a zároveň nás spojuje

s lidmi, kteří nám jsou blíže a kterým se můžeme skutečně podívat do očí i do duše.

Není to otázka vlastenectví, jako spíše toho, **jak moc si chceme porozumět navzájem.**

“Čeština je ostřelovaná ze dvou front. Na jedné je vystavena pronikavým změnám v oblasti slovní zásoby, kterou je nucena přejímat z (nejen) angličtiny, na druhé straně si však stále zachovává svůj jazykový charakter v jiných oblastech (např. složitá větná stavba, tvarosloví atd.). Člověk má tendenci všechna pravidla zjednodušovat (trend je takový, že se stírají rozdíly mezi spisovnou a mluvenou podobou), ale v nějaké fázi života si každý z nás řekne, jací **jsme to vlastně drsníci**, že zvládneme žít ve světě pojmenovávaném takovým složitým jazykem.

- Mgr. Tereza Valíková

Tento článek nemá moralizovat a říkat vám, jak byste měli rozvíjet svou schopnost mluvit česky. Také se nemá jednat o vědecký článek a v tomto ohledu ho prosím berte trochu s nadsázkou.

Ať už preferujete jakýkoliv jazyk, máte k tomu jistě nějaký důvod, a jsem rád, že jste si našli způsob, jakým je váš život a dorozumívání se v něm zase o něco jednodušší a pohodlnější.

SOUTĚŽ CZECH NATURE PHOTO

právě teď je nejvyšší čas začít fotit,
protože rok 2024 může přinést šanci nechat váš talent zazářit

Připravte si své objektivy a ukažte světu krásu přírody, kterou jste schopni zachytit, protože už od 12. ledna do 12. února 2024 je možné posílat přihlášky s fotografiemi do soutěže a sdílet váš pohled na přírodu kolem nás. Podmínky účasti jsou jasné a máte šanci získat prestižní titul "FOTOGRAFIE ROKU" a dokonce i zajímavou finanční odměnu.

Podmínky účasti v soutěži Czech Nature Photo pro rok 2024 jsou následující:

- Soutěž je určena pro všechny amatérské i profesionální fotografy od prvňáčků po dospělé z České republiky a Slovenska, kteří pořídili snímky přírody celého světa.
 - Soutěží se v jedenácti kategoriích: Savci, Ptáci, Plazi, obojživelníci a podvodní život, Bezobratlí, Rostliny a houby, Krajina, Zvířata v lidské péči, Série, Cena za nejlepší fotografii české přírody, Příroda v Praze a Zvířata ve svém prostředí.
 - Každý autor může do soutěže zaslat maximálně 20 snímků.
 - Snímky musí být pořízeny v souladu s etickými pravidly fotografie přírody.
 - Snímky nesmí být upravovány tak, aby byla změněna jejich původní podstata.
 - Snímky musí být ve formátu JPEG s nejdelší stranou 1920 pixelů a velikostí do 2 MB.
 - Snímky musí být opatřeny názvem, popisem, místem a datem pořízení, technickými údaji a informacemi o případných úpravách.
 - Snímky musí být přihlášeny online na webové stránce soutěže Czech Nature Photo (www.czechphoto.org).
 - Startovné je 300 Kč za jednoho autora.
 - Hlavní cenou soutěže je titul „FOTOGRAFIE ROKU“ a velice zajímavá finanční odměna 50 000 Kč.
- Další ceny jsou určeny pro vítěze jednotlivých kategorií a další oceněné autory.

Vítězné, nominované a vybrané fotografie této soutěže bývají vystaveny v galerii Czech Photo Centre v pražských Butovicích a také třeba v krásném prostředí nově otevřeného výstavního pavilonu v pražské Botanické zahradě v Tróji a putují i městy napříč celou republikou.

Lukáš Novák

CO TO JE BRAZILSKÉ JIU-JITSU?

Brazilské jiu-jitsu je bojovým uměním, které klade důraz především na souboj na zemi. Hlavní filozofií brazilského jiu-jitsu je umožnit menšímu nebo slabšímu jedinci ubránit se proti silnějším a větším nepříteli, a to za pomoci páčení, škrčení a různých pozic.

Zdůrazňuje se zde technika a vytrvalost nad fyzickou silou. Důležitým aspektem v brazilském jiu-jitsu (a víceméně skoro všech bojových sportech) je sparring, kdy se zápasníci mohou s reálným odporem pokoušet aplikovat naučené techniky.

Brazilské Jiu-Jitsu bylo původně známé pouze v Brazílii, jenže to se změnilo s příchodem organizace UFC, která tento bojový styl proslavila. Relativně hubený a malý Royce Gracie „s lehkostí“ porážel signifikantně silnější a větší oponenty pomocí už dříve zmiňovaných páků a škrčení. Dnes je brazilské Jiu-Jitsu rozšířené po celém světě. Přispívá k tomu nejen jeho efektivnost v sebeobraně, ale také jeho role v populárních smíšených bojových uměních (MMA).

A říkáte si, **co je vůbec cílem ve sparringu?** Cílem sparringu je donutit svého oponenta vzdát se pomocí nějaké páky či škrčení. Člověk se vzdává dvojitým nebo opětovným klepáním na svého protivníka. Výhodou tohoto typu sparringu je, že se člověk nemusí nikdy reálně zranit a může pokračovat, dokud bude chtít nebo dokud bude mít energii.

Brazilské Jiu-Jitsu má velmi vášnivou a oddanou komunitu. Lidé, kteří se Brazilskému Jiu-Jitsu věnují, často tráví spoustu času spolu na trénincích, soutěžích a sociálních akcích. Tato komunita je otevřená novým členům a ráda sdílí své znalosti a zkušenosti. Je to také prostředí, kde se zdůrazňuje respekt a disciplína.

V závěru lze říci, že brazilské jiu-jitsu je nejen efektivním způsobem sebeobraně a sportem, ale také způsobem života **pro mnoho jeho nadšených příznivců.** Jeho popularita a rostoucí komunita svědčí o tom, že BJJ má stále významnější místo v bojových uměních a sportovním světě.

David Sluka

JAK MLUVIT S LIDMI, KDYŽ...

Jak bychom měli komunikovat s lidmi, pokud mají nebo se domníváme, že mají psychický problém? Až 71,1 % z nás má v okolí někoho, kdo se potýká s psychickým problémem. Studenti uvádí, že z toho je 64,4 % středoškoláků, což je o dost více než polovina. Proto bychom se obecně měli snažit mluvit s lidmi tak, abychom jim ještě více neublížili.

Jak se můžeme my pokusit pomoci člověku, abychom se nevnucovali a neublížili dané osobě ještě více?

Zde nemluvíme jen o lidech, kteří mohou být na chodbě, jsou z jiné třídy nebo mají s námi jen jednu hodinu týdně. Mluvíme i o našich přátelích, sourozencích.

1) Zamyslet se

Například: povídáme si na chodbě a chceme říct vtip. Pozastavme se, je tento vtip upřímný? Je tak neškodný, jak se nám na první pohled zdá? Pokud by to byla narážka na něco, co by daného člověka mohlo negativně ovlivnit, nechme si to pro sebe, radši danému člověku řekněme něco hezkého, nebo na větu místo vtipu odpovíme jinak.

Chtěli bychom apelovat, abyste NIKDY nezlehčovali a nekritizovali pocity, myšlenky, způsob myšlení, psychické poruchy a jakákoliv další citlivá témata. Buďte opatrní, jaké věci ostatním lidem zpochybňujete a jakým způsobem. „Já s tebou nesouhlasím,“ se dá říct i hezky.

2) Pozorovat

Pokud jdeme chodbou, jedeme autobusem, sedíme ve třídě a něco se nám nezdá, někdo vypadá sklesle, unaveně, smutně, snaží se držet stranou od lidí, být sám, je nezvykle mlčenlivý, nebojme se ho zeptat, jestli je vše v pořádku. Není co ztratit, daný člověk by si chtěl třeba jen promluvit, a kdyby ne, nikdo nás za to nesnášet nebude. Můžeme tím někoho zachránit.

3) Empatie a respekt

Jestliže se nám někdo svěří, zkusme vyjádřit podporu a poté přemýšlet, co by po nás daná osoba chtěla, ale raději se první zeptejme. Například se můžeme zeptat, jak na tom je, jestli by od nás chtěla pomoc – s čím konkrétně, jelikož nechceme, aby se daná osoba cítila jako přítěž. Dále bychom narazili na téma odborné pomoci, psychiatra nebo výchovného poradce – raději nechodme za nikým sami, aniž bychom k tomu dostali svolení. Postupujeme opatrně, abychom celou situaci nevědomě nezhoršili.

Člověk může říct: „**Jo, jsem v pořádku. Opravdu?**“ Zkuste si položit otázku, zda byste toho člověka skutečně nechali někam odejít samotného, aniž byste se báli, že budete poslední, kteří ho spatřili.

Neenaléhejte a jedejte s citem. Můžete se zeptat znovu či nabídnout pomoc i tak. Zkuste se zajímat o daného člověka, ukázat mu podporu, i přestože ji zprvu odmítne nebo za ní nebude tak vděčný. Musíte danému člověku poskytnout komfort, který si myslel, že ze světa už úplně vymizel.

Závěrem není třeba zdůrazňovat, jak důležité je umět komunikovat s ohledem na duševní zdraví. Statistiky a příklady z našeho výzkumu jasně ukazují, že většina z nás se někdy setká s touto situací, a proto je klíčové mít schopnost naslouchat a podporovat. Empatie, respekt k hranicím druhých a otevřená komunikace jsou základními kameny tohoto důležitého procesu. Za jedním výrazem se může skrývat orchestr myšlenek a je na nás, zda danému člověku nabídneme pomoc.

Pamatujme si, že **každý člověk má právo na své pocity a zkušenosti a je na nás, abychom byli oporou, když to potřebují**. V malých gestech ohleduplnosti a pozornosti můžeme vytvářet prostředí, kde se každý může cítit slyšen a respektován. Také bychom tuto pozornost jako rodiče, učitelé a starší sourozenci měli soustředit na děti od předškolního věku po studenty končící střední školu. Pokud byste se jako dospělí cítili špatně, nebojte se vyhledat pomoc.

Naše schopnost komunikovat s empatií může mít dlouhodobý pozitivní vliv na životy lidí kolem vás. Tudiž se nebojte mluvit a podpořit lidi z Vašeho okolí.

A nakonec bychom tu chtěli zanechat jednu zprávu z našeho nedávného dotazníku: "Přeji všem, kteří se potýkají s psychickými problémy, aby to nevzdávali.

Jste enough a záleží na vás. Každý člověk je jedinečný a důležitý. Má cenu se snažit <3"

RJÚIČI SAKAMOTO - 1996 RECENZE

Rjúiči Sakamoto (17. ledna 1952 – 28. března 2023)

byl japonský skladatel, klavírista, hudební producent a herec, který se věnoval různým žánrům jako sólový umělec i jako člen skupiny Yellow Magic Orchestra. Se svými kolegy Haruomim Hosonem a Jukihirem Takahašim Sakamoto ovlivnil a **stal se průkopníkem řady žánrů elektronické hudby**.

Jako skladatel filmové hudby získal Sakamoto několik ocenění, včetně **Oscara za nejlepší filmovou hudbu**. Film Veselé Vánoce, pane Lawrenci byl jeho debut jako herce i skladatele filmové hudby. Jeho největším úspěchem jakožto filmového skladatele byl film Poslední císař. Příležitostně Sakamoto pracoval také jako skladatel a autor scénářů k **anime** a videohrám.

Za svůj přínos hudbě byl v roce 2009 vyznamenán francouzským ministerstvem kultury Řádem umění a literatury.

Album 1996 z roku 1996 obsahuje výběr Sakamotových nejnámějších skladeb a dvě nové skladby v úpravě pro standardní klavírní trio. Album převážně tvoří skladby složené pro filmy. Je taky krásnou ukázkou moderní vážné hudby, Sakamoto pečlivě složil dokonce několik skladeb, ve kterých se nebál experimentovat, a po úpravě je dokázal mezi sebou propojit tak, aby měl posluchač určitý pocit návaznosti. Díky tomuto pocitu návaznosti se může zdát, jako by album vyprávělo příběh. Celé album vzbuzuje melancholické a nostalgické emoce, které bych nejvíce **přirovnal k samotě v rušné ulici**.

Ostatně hudební nástroje mají mezi sebou zajímavou chemii, jako by mezi sebou komunikovaly jako lidé v rušné ulici.

Album bych doporučil všem lidem, kteří hledají ambientní, **vážnou hudbu**, ať už k poslechu při práci, tak i když se chtějí do hudby plně vžít.

Tomáš Bártek

NÁVRHY KNIŽNÍ OBÁLKY

KNIŽNÍ TRILOGIE POJEDNÁVAJÍ O ŽIVOTĚ NA CHC

ALAN GALAS

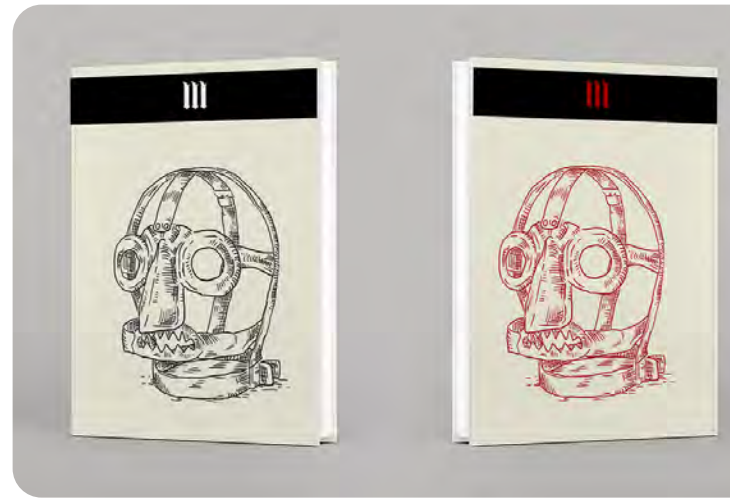
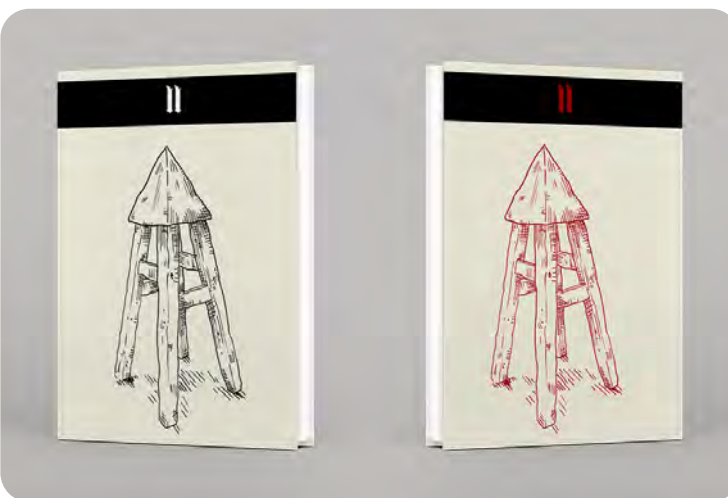
LUCIE STANÍKOVÁ

DENISA POLÍNKOVÁ

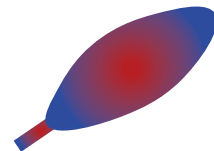

NÁVRHY KNIŽNÍ OBÁLKY

BALDUR'S GATE III RECENZE BEZ SPOILERŮ

- ANEB WITCHER 3 UŽ NENÍ BENCHMARK PRO RPG

Představte si videoherní průmysl jako rohanského krále Théodena a mikrotransakce, DLC, season pass, lootboxy, in-game shop, nedodělané hry a lživý marketing jako Grímu Červivce. Ve chvíli nejvyšší potřeby přichází studio Larian v roli Gandalfa Bílého pročeřit stálé vody herního trhu a namísto hry, kterou si kupujete po kouskách následující dva roky, přichází se hrou, která vydělává peníze jednoduše tím, že za své peníze dostanete dobrý a kompletní produkt. Baldur's Gate III je nejrozsáhlejší hrou, kterou jsem kdy hrál, a tou rozsáhlostí nemyslím počet questů ve hře, velikost herní mapy a její hustotu aktivit, či počet hodin, který do hry vložíte od prvního spuštění k závěrečným titulům. **Mluvím o rozsáhlosti, jak celou hru hrát, jak k ní přistupovat, jak řešit problémy, se kterými se setkáte, a jak se rozhodovat.** Hra je velmi dynamická a opravdu se zde neseťkáte s problémem, že se vám nějak pokazí průchod questem, protože jste si promluvili s postavami A, B a C ve špatném pořadí. Hra je zkrátka připravena na to, že se do ní vnoříte a namísto googlení průchodů, meta strategií a buildů, budete prostě hrát.

Začátky her jsou vždy kouzelné, protože člověk objeví první lokace, koupí si první kousek zbroje, a hlavně se může poprvé opít do bezvědomí v pohodlí svého tábora. Radost z objevování v Baldur's Gate nebyla o nic menší než například první pobíhání po Limgrave v Elden Ringu. Po první hodině hraní hra nabrala na otáčkách, s čímž přišly momenty úžasu nad tím, jak nejen robustní, ale propracovanou a po všech stránkách vyladěnou hru má člověk v rukou. Nicméně nevýhodou celé hry je právě to, jak vysokou laťku v prvním aktu nastaví a vlastně už ani ve zbytku hry nepřekoná, nicméně ještě rychle pryč od negativních aspektů.

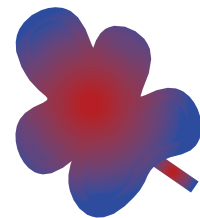

Pojďme například k překvapením – a tím největším pro mě bylo, jak na mě zapůsobil souborový systém. Nejsem úplně fanouškem takových soubojů, a proto jsem žasl nad radostí, jakou jsem ze soubojů měl. Tato zábava vychází z volnosti, kterou vám hra poskytuje, a v souboji jsou pouze dva limity, vaše fantazie a také počet akcí na jeden tah. **K soubojům můžete přistupovat klasickou cestou mlácením mečem a sesláním kouzel, nebo můžete zapojit vlastní fantazii a dělat v souboji cokoli vás napadne.** Můžete do místnosti naházet padesát výbušných barelů a odpálit je, shodit na nepřátele lustr, zamrazit louži pod nohama a libovat si nad křehkostí kostí vašich nepřátel nebo můžete na sebe naskládat do výšky dvě stovky krabic, jít do medvědí formy, dát si kouzlo proti poškození pádem z výšky a následně skočit na své nepřátele a udělit tak nejvyšší možné poškození ve hře. Takovou volnost vám nenabídne v příběhových misích ani Red Dead Redemption 2, akční hra o lupičích, kteří pohrdají zákony.

Volnost se ale promítá do celé hry. Hra vám v řešení úkolů neklade meze, můžete se vykecat, vysekat, můžete začít manicky rozbíjet vše ve vaší vzdálenosti a v tom je krása celé hry. Osobně doporučuji hrát celou hru kompletně bez rychlého ukládání a nechat události volně plynout, věřte mi, budete svědky skvělých momentů.

BALDUR'S GATE III RECENZE BEZ SPOILERŮ

- ANEB WITCHER 3 UŽ NENÍ BENCHMARK PRO RPG

Hra vám s postupným hraním odkrývá více a více a samotná hra je vlastně takovou jednoduchou konstrukcí, na kterou se s každým dalším rozhodnutím a vykonanou akcí lepí nové věci a ty staré se mění. Nezbytnou součástí hry jsou rozhodování a s tím souvisí systém vašeho doprovodu. Hru totiž nehrajete sami a **máte k sobě vždy do party další tři příslušníky**. Kromě party máte také tábor, kde se odklízejí vaši přátelé, pro které nemáte aktuálně v partě využití.

Právě v tomto táboře odkrýváme důležité části příběhu a dějí se zde momenty, které dějově posouvají vás i vaše společníky. Společníky postupně potkáváte na své cestě a samozřejmě každý z nich má své unikátní dovednostní i charakterové vlastnosti. Postavy, se kterými budete trávit čas, i postavy, které budete ve světě potkávat, jsou skvěle napsané a každá z postav má něco za sebou. S tím souvisí úkoly k daným postavám, které ve hře můžete plnit, o postavách zjišťujete více a prohlubuje se tak váš vztah k dané postavě. Pokud vám nějaká postava přiroste dostatečně k srdci, můžete si s ní vybudovat vztah a poté dosáhnout toho skutečného fantasy - **mít intimní vztah s jinou živou osobou**.

Hra je graficky nádherná a rozhodně nelze upřít i **skvělý artstyle**. Soundtrack pro mě osobně není ničím moc speciálním, nenašel jsem ve hře žádné skladby, které by se mi vryly do paměti, ale rozhodně se nejedná o špatný soundtrack, jen jsem zkrátka zhýčkán orchestrem z FROM-SOFTWARE her. Artstyle hry je skvělý a nejedná se o úplně běžné fantasy, které končí s trpaslíkem, elfem a trollem, ale naopak se ve hře setkáte s démony, houbolidmi nebo s těmi Cthulhu chobotnicemi, ze kterých mám doteď brouka v hlavě.

Jmenovat negativní aspekty Baldur's Gate III by dávalo stejný význam jako vysvětlovat na začátku zmíněnému Théodenovi, že prostě Gondor neměl čas, když Západní úvaly padly, ale jako u každé hry i zde najdeme negativní aspekty. Postava vytvořená hráčem je během všech cutscén a dialogů němá, ale kompenzací na druhou stranu je přítomnost dabingu u předem vytvořených postav. Jak jsem již dříve zmiňoval, hra po prvním aktu začne trochu ztrácet dech, což je nejvíce negativní aspekt celé hry.

A v neposlední řadě se ve hře občas kvůli rozsáhlosti můžete ztratit, nicméně se jedná o problém, který by nevyřešil jeden dlouhý odpočinek a láhev dobrého vína přímo z Brány. Poslední negativní prvek této hry je ten, že zase na nějakou tu dobu nebudu moct hrát jiné RPG, aniž by mi šeptal ten parazit v hlavě, že to prostě není Baldur's Gate III. **10/10**

Bohumil Navrátil

ODPAD? MORE LIKE NODPAD!

Na škole nám vznikají odpadky denně. Vliv na to má každý z nás. **Denně volíme**, co bude vyhozeno a co ne. A kam.

CHC má v každém patře kovové kontejnery na tříděný odpad. Problémem tedy není nedostatek vhodných podmínek ke třídění, ale zřejmě v nedostatečné disciplíně nebo lenosti.

V průběhu září jsme s kolegy učiteli v některé dny zaregistrovali větší množství odpadu přetékajícího z košů ve třídách. Nedalo mi to a v rámci výuky Environmentální výchovy jsme **začátkem října s 1.C vysbírali koše ze tříd**, vysypali je na hromádky a pátrali po tom, co přesně je jejich obsahem. Nutno říct, že kluci z 1.C jsou fakt borci a ani tolik nebrblali, proč by na umělecké škole měli přebírat odpadky.

Co jsme zjistili?

Košé na směsný odpad obsahovaly z 56 % plasty (PET lahve byl nesešlápnuté) a ze 23 % papír. Občas se v nich objevily i plechovky (6 %). Zaplněny byly v tento den ze 37 %, ale 1/3 školy byla na exkurzi v Praze.

Čili v jiné dny jsou koše plné se stejným nebo velmi podobným poměrem.

Co z toho vyplývá?

V součtu tvoří pouze 15 % objemu košů ve třídách dále netříditelný odpad! Všechno tento odpad je odvážen na skládku, plast se tam zbytečně rozpadá desítky let, když by mohl být recyklován. Zároveň kvůli nesešlápnutým PETkám vzduch zbytečně zabírá místo jak v koši, tak během přepravy.

Za odvoz a skládkování nevytříděného odpadu zbytečně platíme peníze navíc.

Proč třídít?

- TÍM, ŽE ODPAD VYTŘÍDÍŠ, NESKONČÍ NA SKLÁDCE – ŠETŘÍŠ TAK MÍSTO V PŘÍRODĚ A V TVÉM OKOLÍ.
- VYTŘÍDĚNÝ ODPAD JE MOŽNÉ DÁLE VYUŽÍT A UŠETŘIT TAK PRIMÁRNÍ SUROVINY, JAKO UHLÍ, DŘEVO, ROPU NEBO RŮZNÉ RUDY.
- RECYKLACÍ ODPADU POMŮŽEŠ UŠETŘIT ZNAČNÉ MNOŽSTVÍ ENERGIE A ZÁROVEŇ POMÁHÁŠ SNIŽOVAT MNOŽSTVÍ PRODUKOVANÉHO CO₂.
- TŘÍDĚNÍM ODPADŮ VÝZNAMNĚ ŠETŘÍŠ PŘÍRODU.
- TÍM, ŽE TŘÍDÍŠ ODPADY, ŠETŘÍŠ PENÍZE.
- JAKÝKOLIV JINÝ.

Jak třídít?

Do směsných košů v učebnách nepatří zbytky jídel (ty lze vytřídít do kyblíku v jídelně), čisté papíry (ty patří do modrých kontejnerů na chodbě), plasty (zmačkané do žlutých kontejnerů na chodbách) a plechovky (zmačkané do zelených kontejnerů na chodbách). Víko od kávy, kterou jste si koupili v automatu Delikomatu, je třeba také umístit do žlutého kontejneru.

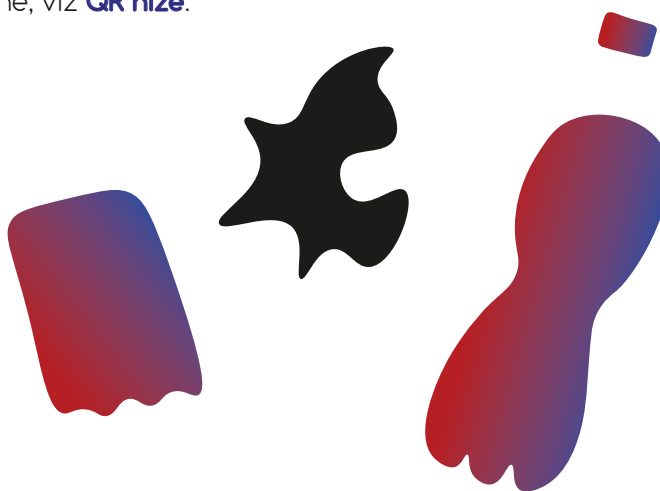
Plastové krabičky od obědů patří bez zbytků jídel do koše na plast buď v prostoru šaten nebo přímo v jídelně. I tyto plasty se recyklují. Proto mezi obědové krabičky nevhazujte papírové utěrky a jiný odpad (ten patří do směsných odpadkových košů v učebnách a na toaletách). Umaštěné ubrousky nebo papír patří do směsi.

Na každém z kontejnerů najdeš druhy odpadu, které tam patří.

ODPAD? MORE LIKE NODPAD!

Další tipy

Odpadům lze předcházet – je možné si nekupovat PETky v automatu, ale nosit si vlastní bandasku. Lze také objednávat oběd bez plastové krabičky, na výběr jsou tři jídla. Současně si můžete nosit jídlo ve vlastní krabičce a nenakupovat v automatu. Pokud si nemůžeš odpustit jídlo z fast foodu, které je opravdu zbytečně nadměrně baleno, věnuj svoji energii správné vytrídění. Nepoužité ubrousky schovej na později, papírovou tašku můžeš znovu využít. Přímo ve Zlíně existuje pár bezobalových obchodů, kde vám prodají potraviny do vlastních nádob, např. v polovině listopadu se zlínský **Bezobaláč** přestěhuje na Dlouhou ulici ve Zlíně, viz **QR níže**.

Závěrem

Absolventi naší školy jsou vybaveni jak pro další studium, tak pro uplatnění se i na trhu práce. Jejich znalosti a dovednosti plně vyhovují náročnosti požadavků firem i vysokých škol, mnohdy je i překračují. Zároveň však jsou naši žáci rozvíjeni osobnostně, soustředíme se na tříbení jejich hodnot a ctností. Za součást jejich výbavy považujeme také odpovědné chování a jednání, které je v souladu s přírodou.

Třídění odpadu nic nestojí, ale velmi pomáhá ke snižování zátěže životního prostředí. Myslete na svou budoucnost, ale také na generace, které přijdou po vás.

Ing. Jaroslava Krmela Vacková

MATURITNÍ ČETBA ANEB PROČ NEČÍST JEN TEXTOVKY

dnešní době, zejména když jdeme po ulici nebo po chodbách ve škole, můžeme pozorovat několik teenagerů, kteří jsou ponořeni do svých obrazovek.

Skutečně je tomu tak?

Pouze 6,7 % studentů Creative Hill College preferuje texty, jako například beletrie, nebo dokonce odborné články nad textovými zprávami, které jsou plně preferovány 20 % studentů. **Nejvíce studentů (40 %) čte převážně textové zprávy** a pouze 25 % jejich četby tvoří beletrie. Naopak 75 % beletrie nebo odborných textů tvoří četbu 17,8 % studentů.

Ale proč to může být špatně nebo proč se pokusit tato čísla změnit?

Studenti uvádí, že jim více vyhovuje mít jakoukoli četbu v telefonu, což může být způsobeno praktičností přenosu informací a také přizpůsobením mozku a životního stylu na obrazovky.

Jaké jsou tedy výhody tradiční papírové četby?

Rozvoj slovní zásoby a rychlejší porozumění textu je jedním z prvních a také hlavních důvodů.

Porozumění textu nám usnadňuje život v nejednom směru, jedná se například o jednotlivé školní zkoušky jako je maturita nebo přijímací zkoušky na vysoké a střední školy. Zároveň jde i o čtení článků, menu v restauracích, pravidel nebo obsahu na stránkách různých institucí. Samozřejmě toho jde dosáhnout i e-knihou, ale rychle se dostaneme k tomu, že čtení pomáhá paměti.

Dalším důvodem pro čtení je **rozvoj kreativity**.

Nemusí se jednat nutně o fantasy, ale čtení například detektivek a sci-fi nás může navést k tomu, abychom se vžili do situace – což také podporuje empatii – a snažili se najít různá řešení problémů.

Čtení má také výrazný vliv na paměť, jelikož při otáčení jednotlivých stránek knihy nebo i při čtení série knih je náš mozek donucen si pamatovat údaje jako kde jsme skončili, jména postav či míst.

Určitě bychom našli někoho, kdo má problém s psaním i/y nebo jiných písmen ve slovech.

Čtení na papíře v tomto případě nemusí mít větší vliv oproti čtení v telefonu – mimo pravděpodobně menší množství gramatických chyb – ale obecně lidé, kteří čtou, mají menší problémy s gramatickými chybami.

Při provedení průzkumu bylo zjištěno, že z celkového počtu výsledků až 40 % studentů čte maturitní četbu, 24,4 % se jí vyhýbají a zbylých 35,6 % čte maturitní četbu na základě času a tématu.

Pouze 48,9 % tázaných studentů se domnívá, že maturitní četba je důležitá. Pojďme zjistit, zda tomu tak opravdu je.

Maturitní četba nám pomáhá si **spojuvat pojmy, lidi a události s dobou** v nejméně dvou předmětech – v češtině a dějepisu, nebo také v dějinách výtvarné kultury. Pokud známe Dekameron, dílo Giovanniho Boccaccia z dob renesance, víme, že lidé v knize utíkají před šířícím se morem v Itálii, v období, kdy se mor v Itálii rozmáhal.

Dále se u maturitní četby dokážeme dostat k myšlenkám, které nás dokáží rozvíjet v tom, co nás může začít zajímat. Jestliže již víme, co rádi čteme, můžeme si poskládat vlastní seznam četby, u kterého jednoznačně vydržíme.

A co nám ještě dokáže pomoci?

Procvičování psaní textů rukou, což nám motoricky pomáhá lépe uchovat informace v mozku. Zde nejde jen o psaní poznámek v hodinách, ale procvičení i slohu na hodiny češtiny a postupně i maturitu. Toto procvičování dělá pouze 15,6 % studentů.

Chtěli byste se inspirovat slohy studentů naší školy nebo jako student Creative Hill College svůj sloh zveřejnit a třeba i dostat zpětnou vazbu? Potom neváhejte navštívit stránku <https://creativnipsani.cz/>.

V dnešní době je důležité si připomenout sílu tradiční papírové četby. Jak ukazují naše průzkumy, přestože mnoho studentů dává přednost textovým zprávám, existuje nepopiratelná hodnota v četbě klasických knih a beletrie. Závěrem budeme všichni rádi, když se znovu pokusíme vzít do ruky papírovou knihu a nenecháme telefony nás ovládnout.

KNIHY A SEBEROZVOJ

Světový bestseller **Atomové návyky** s podtitulem Jak si vybudovat dobré návyky a zbavovat se těch špatných od Jamese Cleara je inspirující kniha, která nám ukazuje správnou cestu k dosažení osobního růstu a změn v životě prostřednictvím drobných důkladně promyšlených kroků. Jednou z hlavních myšlenek knihy je koncept atomových návyků a myšlenka, že pokud **chceme docílit velkých změn ve svém životě, je třeba začít u těch malých**. James Clear tvrdí, že klíč k trvalé změně spočívá v tom, že se zaměříme na drobné a zdánlivě nevýznamné konkrétní akce a zvyky, které můžeme provádět pravidelně. Tímto způsobem lze dosáhnout pozitivních změn ve svém životě. Autor knihy nám poskytuje mnoho příkladů a studií, které ilustrují tento koncept a ukazují, jaký vliv mohou mít i nejmenší změny v našem životě. Autor zkoumá také psychologii návyků a odhaluje, jak funguje naše mozková chemie a jak ji můžeme využít k tomu, abychom dosáhli svých cílů.

Je to kniha plná moudrosti a praktických rad, které mohou změnit způsob, jakým se díváme na své cíle a snahy o **dosažení úspěchu bez přetížení**, a každý, kdo hledá inspiraci a konkrétní kroky ke zlepšení svého života, v ní jistě najde odpovědi na to, co právě potřebuje. V upoutávce knihkupectví je uvedeno, že autor vydestiloval to nejlepší z biologie, psychologie a neurověd. Stránky Jamese Cleara (www.JamesClear.com) navštěvuje měsíčně dva milióny lidí, což svědčí o efektivitě jeho rad.

Lukáš Novák

Lukáš Novák

Knihla **Proč mi tohle nikdo neřekl dřív?** od psycholožky Dr. Julie Smith se věnuje důležitým a často opomíjeným tématům souvisejícím s **emocionálním a duševním zdravím**. Autorka nám přináší hluboký vhled do problematiky, kterou mnoho z nás může zažít, ale o které se často mlčí. Zabývá se citlivými tématy, např. jak se vyrovnat s úzkostí, depresí, kritikou, jak si vybudovat sebedůvěru, naučit se říkat ne, zvýšit vnitřní motivaci, jak zlepšit vztahy se sebou i ostatními a mnoho dalších, které jsou zvláště mezi mladými lidmi velmi časté (přítěžujícím faktorem byla jistě i covidová izolace), a to s cílem odstranit stigmatizaci a poskytnout čtenářům nástroje k lepšímu porozumění a péči o své emocionální zdraví.

Kniha je napsána erudovaně a současně empaticky, což ji činí přístupnou a snadno srozumitelnou pro každého čtenáře bez ohledu na jeho předchozí znalosti o duševní zdraví. Dr. Julie Smith používá autentické **příběhy ze své psychologické praxe** a poutavě je předkládá tak, že si čtenář může uvědomit různé aspekty emocionálního zdraví a následky, které mohou mít vliv na život jednotlivce. Kromě toho také nabízí praktické rady a návody, jak si poradit s emocionálními výzvami a jak hledat pomoc. Dr. Julie Smith zdůrazňuje důležitost **komunikace s blízkými a odborníky** a nabízí strategie, jak se postavit emocionálním obtížím čelem. Vyvrací také některé hodně rozšířené mýty, např. o tom, že často doporučované pozitivní afirmace nemusejí být někdy prospěšné.

IN THE LONG RUN

Nedávno jsem četla bezva článek o cholesterolu. Úplně atraktivní téma pro jedince ve věku našich žáků to není, ale zaujaly mě dvě věci: **Co nenasportuješ v mládí, později už nedoženeš.**

A nedostatek pohybu a spánku má na svědomí více chronických onemocnění než kouření.

Jak je to možné?

Asi není novinkou, že sezením si zaděláváme na četné problémy, které nám zneprjemňují život: pocit chronické únavy, zácpa, rozvoj všech nemocí svalů a kostí, zvýšení bolesti zad a krční páteře.

No a my si na zdravý životní styl příliš nehledíme. **Máme tendenci spoléhat se na to, že jsme mladí**, tedy zdraví, a nechceme se příliš omezovat. Ale např. ateroskleróza je celoživotně se tvořící onemocnění a změny na cévách jsou v pozdějších fázích nevratné.

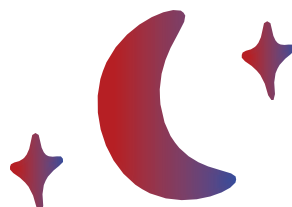
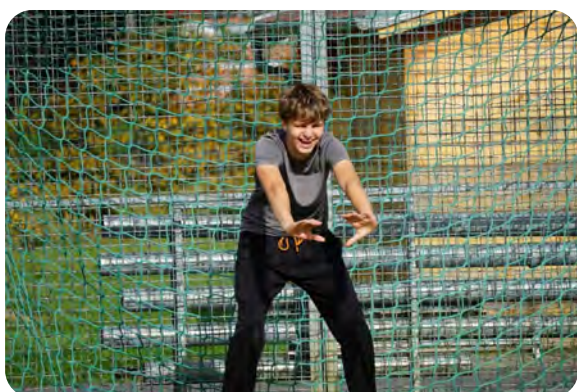
A není to jen o tom, co se děje uvnitř našeho těla. Překvapí vás, když řeknu, že vaše chronická únava může pramenit z nedostatku fyzické aktivity? Asi máte pocit, že když vyměníte výtah za schody a trolejbus za pěšobus, budete přece zákonitě ještě unavenější. No a v tom je ten fígl: **BUDETE!**

A proč je to super?

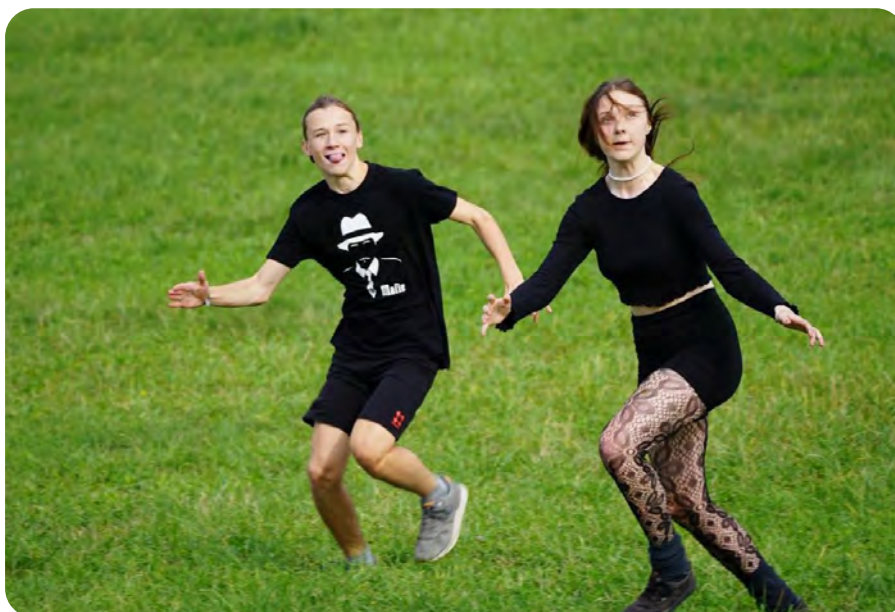
Srovnejte sami následující:

- Luxus spokojeného usínání ještě před půlnocí příjemně unavený po aktivním dni,**
- čtyřhodinové převalování se v posteli po celodenním sezení ve škole a pak i doma,
- zalehnout ve 4 ráno po celonočním zírání do monitoru a horské dráze návalů adrenalinu u onlinovek.

Asi je vám jasné, že varianta a) je ta, za kterou vám vaše tělo jednou nejvíce poděkuje. Ale nejspíše jste se poznali v těch druhých dvou. Spoustě zdravotních rizik lze předcházet zvýšenou mírou pohybu a spánku, proto se nechejte inspirovat všemi, kteří se už letos zapojili do různých školních sportovních aktivit, např. tím, že se rozhodli přijít na hodinu **tělocviku**:

IN THE LONG RUN

10000

nebo si s námi v červnu zaběhli **půlmaraton**:

nebo se zapojili do **výzvy 10.000 kroků**, ve které jsme zatím v době uzávěrky (tedy v období od 1. do 14. října) dohromady nachodili **více než 1600 km**.

Týmy

SŠ filmová, multimed. a PC technologií - žáci / Zlín

SŠ FILMOVÁ - učitelé / Zlín

Tereza Vaíková

PUTOVÁNÍ ZA SOCHAMI DAVIDA ČERNÉHO

David Černý je český umělec, který je známý především svými **kontroverzními a provokativními sochami a instalacemi** ve veřejném prostoru. Jeho díla často reflektují politická a sociální témata, jako je komunismus, kapitalismus, identita, svoboda nebo válka. Narodil se v roce 1967, studoval na VŠUP, na uměleckých školách ve Švýcarsku a USA, je **celosvětově uznávaný** a je nositelem řady ocenění. Nesnáší označení výtvarník, protože ho vnímá jako urážlivé, a také nechce být spojován se státními institucemi. Spektrum jeho aktivit je mimořádně široké přes filmování (před i za kamerou jako herec, režisér, scénograf a scenárista), hudbu, design, architekturu nebo psaní knih o Praze.

Putování za jeho sochami v Praze doporučuji zahájit v jeho Musoleu na Smíchově, to pro případ, že by jeho díla v okrajových částech Prahy pro nás byla obtížněji dostupná (ale třeba sochy Pegasů v Jinonicích nebo CyberDog rozhodně za trochu cestování stojí). Musoleum v sobě kombinuje slova muzeum a mauzoleum a je umístěno v budově bývalého lihovaru na Smíchově, na dohled od známé galerie MeetFactory, na jejímž průčelí visí jako maso na háku dvě narůžovělá umělcova auta a kterou David Černý založil jako obecně prospěšnou společnost, podporující a zpřístupňující současné umění.

Na fasádě budovy Musolea a před ní jsou umístěna stejně jako na Žižkovském vysílači **obří mimina**, která mají místo obličeje čarovné kódy. Jednotné vstupné je 250 Kč, ovšem studenti uměleckých škol platí 300 Kč, což ale krásné slečny na pokladně nijak nekontrolují, a s ironií a nadsázkou k umění a umělcům musíme v tomto prostředí počítat. Budova je pětipatrová a doporučený **směr prohlídky je shora dolů**, proč tomu tak je, ale pochopíme až v suterénu. Exponáty ve všech patrech zachycují průřez celé tvorby Davida Černého od raných studentských dob po současnost a můžeme vidět i díla, která jsou umístěna mimo republiku nebo mimo **Musoleum**, tedy kresby, malby, koláže nebo plastiky s často naprosto šokujícím obsahem (např. reprodukčním orgánům je věnováno celé jedno patro). Některé plastiky se pohybují a vydávají zvuky – revolvery střílejí, pověstný červený autobus při klikování funí a heká. Při procházení patry zhlédneme všechna ikonická díla – Quo Vadis – trabant za čtyřech nohách, který symbolizuje konec komunismu, repliku Entropy, která znázorněním stereotypů o členských státech EU svým pojetím vyvolala kontroverzní reakce na mezinárodní scéně, už zmíněný **London Booster** nebo **Pegasové**. V přízemí se nachází výstavní síň, ve které David Černý nechává prostor pro své spřízněné autory, prodejna neobvyklých suvenýrů (pozornost vzbudí třeba neumytelný hrnek) a také bar a černé zákusky, které podstatně lépe chutnají, než vypadají.

PUTOVÁNÍ ZA SOCHAMI DAVIDA ČERNÉHO

Prohlídková trasa končí v suterénu. Jakmile do něj vejde, začneme pochybovat, zda tam ještě nějaká expozice vůbec je. Poté, co otevřeme prosklené dveře a odhrneme černý závěs, oslní nás ostré světlo a ohluší zvuky střelby. Na zemi v prachu, který je cítit i ve vzduchu, se začnou otáčet trubky, na kterých jsou naražena torza nahých mužských i ženských těl a jejich odřezané končetiny leží na haldách na zemi. Intenzivnější vjem války nebo násilí asi není možné zažít.

Mnoho soch a plastik Davida Černého je umístěno **v centru Prahy**. Jedním z nejznámějších děl je socha sv. Václava, umístěná v pasáži Lucerna. Patron České země sedí na břiše mrtvého koně, který je zavěšen za nohy z kupole. Odtud se po několika minutách chůze dostaneme k nákupnímu centru Quadrio, k 11 metrů vysoké soše hlavy Franze Kafky, která kombinuje umění s moderními technologiemi. Je vyrobena ze 42 otočných vrstev, tvořících **Kafkův obličej** a symbolizujících složitost a rozpolcenost jeho osobnosti a díla. Váží 39 tun, celkem čítá 252 větších konstrukčních segmentů, téměř jeden kilometr kabelů, 1 500 m² nerezového plechu zrcadlového lesku a více než 16 300 kusů spojovacího materiálu. Duší sochy je unikátní kód, jehož součástí je 15 programů, z nichž je složena výsledná **choreografie pohybu tváře**. Pokračujme do Husovy ulice k soše Viselce, tedy Sigmunda Freuda, visícího za jednu ruku ve výši střech domů. Viselec už shlížel z výšky v několika světových městech, největší poplach způsobil v Michiganu, protože si lidé Freuda spletli se sebevrahem a zalarmovali policii a hasiče.

O kus dále je další zajímavá plastika **Embryo**, kterou David Černý vytvořil k 50. výročí založení Divadla Na zábradlí. Světelné vyobrazení embrya je umístěné na fasádě a okapu divadla, v noci svítí a **záleží na vaší představitosti**, co ve světle uvidíte.

Za dalšími sochami přejdeme přes Karlův most na druhý břeh Vltavy. Na Kampě je umístěno jedno z dalších obřích bronzových mimin a před muzeem Franze Kafky si prohlédneme **Penisovou fontánu**, kterou tvoří dvě bronzové mužské postavy, které mohou natáčet boky a močit na hladinu jezírka ve tvaru České republiky proudem vody na ni vykreslovat písmena.

PUTOVÁNÍ ZA SOCHAMI DAVIDA ČERNÉHO

Na náměstí Kinských je umístěno torzo tanku, aktuálně natřené žlutomodrou barvou. **Tank číslo 23**, který na náměstí Kinských stál od roku 1945, David Černý přetřel narůžovo v roce 1991, za což byl krátce stíhán, a tento tank je nyní vystaven ve Vojenském technickém muzeu v Lešanech.

Další kroky nás zavedou před budovu německého velvyslanectví ve Vlašské ulici, kde je umístěna plastika krácejícího trabantu, nazvaná **Quo Vadis**, jeho originál zdobí Lipsko a miniatura je, jak už víme, v Musoleu.

Jiným zajímavým dílem na smíchovské straně Vltavy je sousoší **Zadky** – torza nahých dolních částí těl dvou sehnutých mužských postav o výšce 520 cm. Po žebříku je prý možno vylézt k jejich řitním otvorům a v nich sledovat videosmyčku, na níž se **Václav Klaus a Milan Knížák navzájem krmí kaší**. Bohužel, sousoší je umístěno na dvoru galerie Futura, která je z nevysvětlených důvodů zavřena, a její internetové stránky nejsou aktivní.

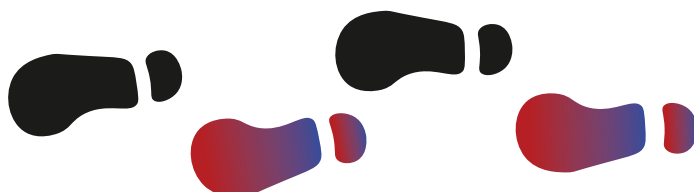
Na Strahově u zchátralého stadionu, který se ale své obnovy jistě někdy dočká, stojí pomník v podobě růžového traktoru jako pocta punkové skupině Visací zámek, vznikl ke 40. výročí jejího založení.

Ve větší vzdálenosti od centra na sídlišti v Nových Butovicích můžeme obdivovat dvoupatrový objekt **CyberDog**, který svým tvarem připomíná hlavu a tělo psa, materiálem vesmírnou loď a svým návštěvníkům poskytuje zázemí, které informuje o posledních trendech a novinkách z oblasti kybernetiky, robotiky a dalších oblastí vědy a techniky. Součástí prostor je vinárna, kdy je objednání a následné dodání občerstvení zajištěno prostřednictvím nejmodernějších postupů a technologií, včetně robotické ruky, která víno sama nalévá. Dovnitř se podíváme v některém z dalších čísel našeho časopisu.

Nádherná je skupina tří Pegasů v Jinonicích a úžas vzbuzuje už zmíněný londýnský autobus vytvořený k příležitosti letních **Olympijských her v Londýně** v roce 2012. V době konání her byla socha umístěna před tzv. Českým domem. Ze stran autobusu trčí silné paže, pomocí kterých se stroj pohybuje nahoru a dolů. Jeho zadní část je vyobrazena jako svalnaté lidské pozadí. Autobus koupil za 9 miliónů Kč Andrej Babiš a umístil ho před budovu Agrofertu na pražském Chodově, kde autobus klikuje každý den od 15 do 15:30 hodin. Venkovní teplota však nesmí klesnout pod 5 °C.

Nejnovějším pražským přírůstkem je socha obří **Lilith** v Karlíně, která je od října 2022 nainstalována na nájemním domě Fragment. Socha ženy je 24 metrů vysoká, váží 35 tun a otáčí hlavou. Podle umělce má symbolizovat rovnoprávnost a nezávislost žen. Nejznámější jsou už 23 let mimina na Žižkovském vysílači, který je se svými 216 metry nejvyšší stavbou Prahy, proto je viditelný skoro ze všech městských částí. Zdánlivě **malé postavy lezoucích dětí jsou ve skutečnosti obrovské**. Měří na délku 350 cm a jsou 260 cm vysoké. Mimin je celkem 10, původně byla vytvořena pro Muzeum moderního umění v **Chicago** a vystavena byla i v Londýně. Na pražském vysílači měla být umístěna jen dočasně, ale pro pozitivní ohlas veřejnosti na něm zůstala natrvalo.

Z mimopražských Černého děl budí pozornost socha lupiče, který má v batůžku cennou sošku a utíká z Muzea moderního umění v Olomouci, ale štěstí mu nepřeje, zůstane viset římse budovy osm metrů nad zemí, ručkuje zleva doprava a zpět, funí a nadává hlasem Davida Kollera. Obyvatelé Liberce pak mohou čekat na autobus na silnici mezi divadlem F. X. Šaldy a vědeckou knihovnou na zastávce s názvem **Hostina bohů**.

GRADIENT NÁVRHY 3.B

GRADIENT

Sleduj nás na sítích!
creativehill.cz

grafická úprava
Markéta Skokánková